

[Ragnhild Andersen.]

Det var tanker, som det socialdemokratiske parti dog kunne føre frem her i tinget i 1940'erne, i 1946, da det ærede medlem hr. Rasmus Hansen var ordfører. Men alt dette lægger man på hylden i dag, og man går endda højere op, nemlig til 62 år for de enlige kvinder og til 67 år for samtlige gifte kvinder. Når man dog har givet en del af enkerne, nemlig dem, der mister forsørgeren efter det 55. år, den mulighed, at de kan blive pensionsberettigede, er det ikke retfærdigt, at man for andre grupper af kvinder sætter grænsen helt op til det 67. år. Efter vor opfattelse er det et urimeligt forhold, og vi lægger megen vægt på at få de aldersgrænser ned. Det var også forklaringen på, at vi sidste år fremsatte et forslag med det formål at forhindre disse aldersgrænser i at træde i kraft. Nu har vi jo fået forhøjelsen med et år, og inden længe kommer den med det sidste år.

Man påstår godt nok, at levealderen er stigende, men selv statistikken viser, at det ikke er noget synderligt, levealderen stiger. I folkeforsikringskommissionens betænkning om folkepension kan man på side 70 se, hvad man fandt ud af dengang, at vor generation ikke lever ret meget længere, end folk gjorde i 1890'erne, og i mellemtiden har vi været nede på aldersgrænsen på 60 år. Fra 1895 til 1900 havde den 60-årige mand en middellevetid på 14,7 år og kvinden en middellevetid på 16 år. Går vi 50 år frem til perioden 1946-1950, ser vi, at middellevetiden ikke er kommet op til mere end 17,1 år for den 60-årige mand og 17,9 år for den 60-årige kvinde. Det viser sig altså, at de fleste mænd kun har mulighed for at leve, til de er godt 77 år.

Mener man da virkelig, at et samfund, der kalder sig en velfærdsstat — vi har jo lige hørt om den sociale tryghed, der er i vort land — ikke skulle have råd til at pensionere de gamle slidere i en periode af 12 år? Kommunisterne mener, at vi har både råd og pligt til at sikre alle gamle, som er slidt op, og som trænger til pension, en sådan pension fra det 65. år for mænd og fra det 60. år for alle kvinder.

Som det allerede er omtalt, og som det vil fremgå af lovforslaget, har vi desuden foreslået zonegrænsernes fulde ophævelse og derudover en forbedring af pensionen med

300 kr. årlig til ægtepar og 200 kr. årlig til enlige. I folke- og invalidepensionisternes henvendelse er krav om ophævelse af zonegrænserne sat øverst. Dette krav begrundes med, at disse grænser er udemokratiske og uretfærdige, og at de bevirker en vis klasseforskel mellem vore gamle medborgere. Må jeg hertil føje, at alle partier i denne sal finder det naturligt og rimeligt, at pensionen til de bedst bemidlede ikke kender til zonegrænser; her gøres ingen forskel. Er man 67 år, får man, uanset hvor velhavende man er, ret til 95 kr. pr. måned for ægtepar og 63 kr. pr. måned for enligstillede, uanset hvor man bor i landet. Det samme forhold finder vi med hensyn til tjenestemandspensionerne; der er ingen forskel på pensionerne i kommunegrupperne. Og hvad med folketingsmedlemmerne og ministrene? Jeg gad nok vide, hvad det høje tings medlemmer ville sige, hvis man bød dem eller bød ministrene, at de skulle have 12-13 pct. mindre i pension, fordi de bosatte sig på landet. Jeg vil tro, at vi ville få mange protester i den anledning.

Er man en jævn arbejder, husmand eller fisker, må man imidlertid finde sig i, at det er således, at folkepensionens grundbeløb er 12-13 pct. lavere i landkommunerne og 5 pct. lavere i købstæderne, end det er i hovedstaden. Det er en meget uretfærdig ordning, og det ville være på sin plads, om de tre regeringspartier tog et initiativ til at få det ændret. De burde besinde sig på, hvad de lovede vore ældre, da vi drøftede folkepensionen. Retsforbundet — det ene af regeringspartierne, som ikke mener at kunne overvære denne debat, skønt, der er dog nogle enkelte andre i salen, ser jeg — gik fuldt ind for zonegrænsernes bortfald, og de stillede ved folkepensionslovens behandling her i tinget ændringsforslag med sigte på helt at ophæve disse zonegrænser. Det ville være rart, om de ville erindre sig det, også efter at de er blevet medlemmer af regeringen.

Det radikale parti talte også varmt for at ophæve de uretfærdige skel mellem land og by; de gav grønt lys for den socialdemokratiske skitse til folkepension, som tog sigte på at komme bort fra de uretfærdige zonegrænser. Og det socialdemokratiske parti gik i sin skitse til folkepension helt ind for, at zonegrænserne måtte falde; forskellen